

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากที่ได้ทำการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยในเรื่องการกระทำความผิด และมาตรการทางกฎหมาย ตามมาตรา 27 และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติการแบ่งอำนาจการค้า พ.ศ. 2542 พบว่า กฎหมายการแบ่งอำนาจการค้าของประเทศไทยยังมีความไม่ชัดเจนในเรื่องการใช้กฎหมายอกคินเดน ในประเด็นความผิดของการร่วมกันระหว่างผู้ประกอบธุรกิจที่อย่างน้อยมีผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายหนึ่งอยู่ในราชอาณาจักร และได้กระทำการใด ๆ นอกราชอาณาจักร อันก่อให้เกิดการผูกขาดผลการแบ่งขั้น หรือจำกัดการแบ่งขั้นในระบบตลาดหรือต่อผู้บริโภคโดยตรงในประเทศไทย ว่าการกระทำดังกล่าวจะเป็นความผิดตามมาตรา 27 หรือไม่ และการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่นอกราชอาณาจักร ซึ่งร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจในราชอาณาจักรกระทำการความผิดตามมาตรา 28 จะมีความผิดตามกฎหมายใดหรือไม่ โดยผู้วิจัยเห็นว่าแม้พระราชบัญญัติการแบ่งอำนาจการค้าฉบับนี้จะไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนถึงการกระทำการของผู้ประกอบธุรกิจในราชอาณาจักร ซึ่งได้กระทำนอกราชอาณาจักร อันมีผลกระทำถึงการแบ่งอำนาจการค้าภายในประเทศ และถึงแม้ว่ากฎหมายการแบ่งอำนาจการค้าฉบับนี้จะเป็นหลักในการดำเนินการกระทำการของผู้ประกอบธุรกิจในราชอาณาจักร แต่เมื่อพิจารณาถึงเช่นกรณีของผู้ร่วงกฎหมายที่ต้องการให้กฎหมายฉบับนี้เป็นหลักในการดำเนินการรักษาไว้ซึ่งเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมและการแบ่งขั้นระหว่างผู้ประกอบธุรกิจอย่างเสรีและเป็นธรรม รวมถึงเช่นกรณีของกฎหมายพระราชบัญญัติการแบ่งอำนาจการค้า ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการส่งเสริมการประกอบธุรกิจให้เป็นไปอย่างเสรี หรือส่งเสริมระบบเศรษฐกิจแบบเสรี ป้องกันมิให้เกิดการกระทำอันไม่เป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ และป้องกันสภาพตลาดของประเทศไทยไม่ให้ถูกบีบเนื้อนจากต่างประเทศได้ ดังนั้น การศึกษากฎหมายในเรื่องนี้ จึงต้องศึกษาว่าสามารถใช้ได้กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่ต่างประเทศ และได้กระทำการในต่างประเทศได้ด้วย หากการกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสภาพตลาดของประเทศไทย

ดังนั้น เมื่อปัจจุบันนี้การค้าและพาณิชยกรรมระหว่างประเทศมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น และส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย การส่งเสริมระบบเศรษฐกิจแบบเสรี และการป้องกันการกระทำที่ไม่เป็นธรรมตามกฎหมายของไทย โดยการศึกษาความกฎหมาย

ดังกล่าวได้ส่งผลกระทบถึงสภาพตลาดของสินค้าโดยสินค้านั่นหรือบริการใดบริการหนึ่งในประเทศไทย จะช่วยให้กฎหมายฉบับนี้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้

และเมื่อพิจารณากฎหมายในเรื่องดังกล่าวนี้ของประเทศไทยหรือสหรัฐอเมริกา และกฎหมายของสหภาพยุโรปแล้วจะเห็นได้ว่า กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ได้มีการใช้อำนาจออกดินแดนนานา民族 โดยในเบื้องต้นนี้จะมีขอบเขตอยู่กับการกระทำของบุคคลใดแม้ว่าจะอยู่นอกประเทศก็ตาม และไม่ว่าจะได้กระทำการในประเทศก็ตาม ในอันที่ส่งผลกระทบต่อสภาพตลาดของประเทศไทยหรือสหรัฐอเมริกา หรือต่อตลาดคร่าวมยุโรปแล้วแต่กรณี กฎหมายของประเทศไทยหรือสหรัฐอเมริกา และกฎหมายของสหภาพยุโรป จะสามารถบังคับใช้ได้กับการกระทำดังกล่าว เพื่อเป็นการป้องกันสภาพตลาดภายในประเทศไทยหรือสหรัฐอเมริกา และตลาดคร่าวมยุโรป นิ่งให้ถูกบิดเบือนจากบุคคลใดนอกประเทศหรือกลุ่มประเทศของตนเอง

อย่างไรก็ตามการใช้บังคับกฎหมายสำหรับการกระทำที่เกิดขึ้นนอกดินแดน หรือนอกอาณาเขตของรัฐเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะการใช้กฎหมายนอกดินแดนก็เป็นการที่จะให้กฎหมายของประเทศไทยไปกระทบต่อการกระทำหรือผู้กระทำที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งหากใช้กฎหมายนอกดินแดนในกรณีที่ไม่มีเหตุอันสมควร อาจถือเป็นการล่วงล้ำ หรือละเมิดอำนาจอธิปไตยของอีกประเทศหนึ่งได้ การใช้บังคับกฎหมายของรัฐนอกอาณาเขตของรัฐนั้นจึงต้องทำด้วยความระมัดระวัง โดยจะต้องคำนึงถึงส่วนได้เสียของแต่ละประเทศที่เกี่ยวข้อง ความร้ายแรงของผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำดังกล่าว และนำมาเป็นปัจจัยในการกำหนดแนวทางของการใช้บังคับกฎหมายให้เหมาะสม

โดยในประเด็นเรื่องการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่นอกราชอาณาจักร ซึ่งร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจในราชอาณาจักรกระทำความผิดตามมาตรา 28 นั้น โดยที่มาตรการนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์หลักในการควบคุมพฤติกรรมมิให้เกิดการกีดกัน หรือจำกัดการแข่งขันทางการค้า แต่มีเจตนาณณ์ในการคุ้มครองผู้บริโภคให้ถูกจำกัดโดยกาสในการเลือกซื้อสินค้าหรือบริการมาใช้เองโดยตรง หรือถูกกีดกันเสรีภาพทางการค้า และเน้นการป้องกันมิให้เกิดผลของการกระทำดังกล่าวมากกว่าการควบคุมการแข่งขัน หรือการคุ้มครองสภาพของตลาด ดังนั้นแม้ว่ามาตรการนี้จะไม่สามารถใช้บังคับหรือลงโทษผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายที่สองซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักรได้ แต่การกำหนดห้ามผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายแรกซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายที่สองซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักรมิให้ดำเนินการได้ จึงเป็นการจำกัดโอกาสในการเลือกซื้อสินค้าหรือบริการมาใช้เองโดยตรง ก็เป็นมาตรการที่สามารถใช้ได้ตามเจตนาณณ์ของกฎหมายตามมาตรา 28 นี้ได้อย่างดีเยี่ยมแล้ว

สำหรับขอบเขตและแนวทางในการบังคับใช้ใน มาตรา 27 ได้วางหลักเกณฑ์ในการควบคุมพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจที่ร่วมกันกระทำการอันเป็นการผูกขาด ลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขัน อันมีผลกระทบกระเทือนต่อสภาพตลาดภายในประเทศโดยตรง โดยได้กำหนด พฤติกรรมห้ามไว้ 10 พฤติกรรมที่จะมีความผิดตามมาตรา 27 และยังได้แบ่งเป็นพฤติกรรมที่กฎหมายห้ามกระทำโดยเด็ดขาด กับพฤติกรรมที่กฎหมายห้ามกระทำ แต่หากผู้ประกอบธุรกิจนี้ ความจำเป็นทางธุรกิจสามารถขออนุญาตกระทำการเป็นการชั่วคราวได้ จะเป็นมาตรา 28 ได้วางหลักเพียงกำหนดห้ามผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่นอกภูมิภาคจัด มิให้ดำเนินการใด ๆ เพื่อให้บุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรที่ประสงค์จะซื้อสินค้าหรือบริการมาใช้ เอง ดังถูกจำกัด โอกาสในการเลือกซื้อจากผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่นอกภูมิภาคจัดโดยตรงเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากวัตถุประสงค์ของมาตรานี้เป็นมาตรการสำหรับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งนำเข้าสินค้ามาขาย ในประเทศ โดยที่ผู้ประกอบธุรกิจรายนี้มีสัญญากับบริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการ ที่จะกีดกันไม่ ให้ผู้อื่นสามารถหาซื้อสินค้าหรือบริการนี้ได้เอง โดยตรงจากบริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการ ซึ่งจะ เป็นเพียงการข้าหลักการห้ามการร่วมกันสมคบแเย้มว่าจะเป็นบริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการที่อยู่ใน ประเทศกับบริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการที่อยู่ในต่างประเทศก็ตาม ดังนั้นมาตรา 27 และมาตรา 28 จึงมีลักษณะและขอบเขตในการบังคับใช้ที่แตกต่างกัน เนื่องจากมาตรา 27 มีเจตนาณ์ต้องการ ที่จะควบคุมผู้ประกอบธุรกิจให้มาร่วมกันหรือร่วมมือกัน โดยจะมุ่งเน้นไปที่การป้องกันสภาพ ตลาดมิให้ถูกบิดเบือนจากการร่วมกันระหว่างผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนมาตรา 28 เป็นมาตรการสำหรับ ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งนำเข้าสินค้ามาขายในประเทศที่มีสัญญากับบริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการ โดย พยายามกีดกันไม่ให้ผู้อื่นสามารถหาซื้อสินค้าหรือบริการนี้ได้เอง โดยตรง ซึ่งมาตรการนี้จะไม่ได้ จะมุ่งเน้นไปที่การป้องกันสภาพตลาดมิให้ถูกบิดเบือนจากการร่วมกัน แต่ได้มุ่งที่จะคุ้มครอง ผู้บริโภคให้ถูกจำกัด โอกาสในการเลือกซื้อ หรือถูกกีดกันเสริมภาพทางการค้า ซึ่งถือได้ว่าการ กระทำการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสภาพตลาดในทางอ้อมด้วย และการที่มาตรา 28 ห้ามเฉพาะกรณี การซื้อมาใช้เองเท่านั้น ก็เนื่องมาจาก การที่ไม่ต้องการให้มาตรการนี้ขัดต่อหลักปฏิบัติสากลทาง การค้าที่บีบrix ให้บริษัทเจ้าของสินค้าหรือบริการย่อนจะไม่ขายสินค้าหรือบริการให้กับคู่แข่งขันของบริษัท ผู้แทนจำหน่าย ทั้งนี้ก็เพื่อให้บริษัทผู้แทนจำหน่ายสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องแข่งขันกันเอง เท่านั้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากที่ได้ศึกษา วิเคราะห์ และเบริ่งเที่ยบ เรื่องการร่วมกันสมควรของผู้ประกอบธุรกิจ ระหว่างพระราชนิยมยุติการแบ่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 กับตามกฎหมายของประเทศไทย ณ ปัจจุบัน ซึ่งเห็นว่ากฎหมายพระราชบัญญัติการแบ่งขันทางการค้า ของประเทศไทยนั้นยังไม่ชัดเจนว่าสามารถใช้กับผู้ประกอบธุรกิจในต่างประเทศหรือไม่ กล่าวคือ สามารถใช้อำนาจออกดินแดนได้หรือไม่ และปัจจุบันเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้กฎหมาย การแบ่งขันทางการค้าของประเทศไทยสามารถใช้อำนาจออกดินแดนได้ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ การเกิดการประกอบธุรกิจให้เป็นไปอย่างเสรี หรือให้เกิดระบบเศรษฐกิจแบบเสรี และป้องกัน สภาพคลาดเคลื่อนกับมิตรประเทศที่ต่างประเทศที่ทุกวันนี้ความสำคัญของการค้าและพาณิชยกรรม ระหว่างประเทศมีมากยิ่งขึ้น ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยเห็นว่าแม้ว่ากฎหมายของประเทศไทยจะไม่มีความ ชัดเจนว่าใช้ได้กับผู้ประกอบธุรกิจในต่างประเทศหรือไม่ แต่เมื่อพิจารณาจากเขตการมีของผู้ร่วม กฎหมายและเขตการมีของกฎหมายแล้วเห็นว่าต้องศึกษาความกฎหมายฉบับนี้ว่าสามารถใช้กับ ผู้ประกอบธุรกิจในต่างประเทศด้วยตามที่ได้กล่าวมาแล้ว และสำหรับการศึกษาความกฎหมายการ แบ่งขันทางการค้า เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายในเชิงเศรษฐกิจ ดังนั้น แม้ว่ากฎหมายฉบับนี้ จะมีไทยทางอาญา การศึกษาความกฎหมายก็ไม่อาจศึกษาความอย่างเคร่งครัดตามหลักของกฎหมายอาญา ได้ โดยผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริง หรือแนวทางปฏิบัติในเชิงธุรกิจแต่ละประเภท ด้วย

แม้ว่าหากสังเกตถ้อยคำของกฎหมายในมาตรา 28 ที่ได้กล่าวถึงผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่ นอกราชอาณาจักร อาจทำให้เข้าใจผิดได้ว่ามาตรา 27 ไม่สามารถใช้นับคับกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่ นอกราชอาณาจักร แต่ในความเป็นจริงนั้นในการพิจารณามาตรา 27 ต้องพิจารณาว่าการกระทำหรือ พฤติกรรมนั้น เป็นการกระทำการหรือพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายของประเทศไทยหรือไม่ และมี พลกระทบดต่อสภาพคลาดของประเทศไทยหรือไม่ ซึ่งหากการกระทำนั้นเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายของประเทศไทย และมีผลกระทบดต่อประเทศไทย ก็น่าจะเอกสารกฎหมายของประเทศไทยน่า บังคับใช้ได้ อิกทั้งตามมาตรา 3 ในนิยามของคำว่า “ผู้ประกอบธุรกิจ” ก็ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าให้ ใช้ได้เฉพาะกับผู้ประกอบธุรกิจที่อยู่ในราชอาณาจักร หรือนอกราชอาณาจักร เท่านั้น

อย่างไรก็ตามการบังคับใช้กฎหมายออกดินแดนย่อมต้องใช้อย่างมีขอบเขต และอย่างมี เหตุอันสมควร เพราะเป็นเรื่องที่กระทบกระเทือนต่อประเทศไทยอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย ซึ่งขอบเขตในการ ใช้กฎหมายออกดินแดนนี้ ในขั้นแรกต้องเป็นการใช้กับการกระทำที่ส่งผลกระทบทางการค้าต่อ ประเทศไทย ทั้งนี้ควรจะนำหลัก purpose and effect test และ direct and substantial effect ซึ่ง หมายถึงการกระทำที่เป็นความผิดนั้น ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อการค้า

ของประเทศไทย และในความเป็นจริงก็ได้เกิดผลกระทบขึ้นจริง โดยต้องเป็นผลกระทบโดยตรง และที่มีนัยสำคัญคือ โดยหลักนี้ได้มีการนำมาใช้ในประเทศไทยหรือเมริกามาอย่างยาวนานแล้ว ส่วนในประเด็นของการพิจารณาว่า กรณีใดที่จะถือว่ามีเหตุอันสมควรนั้น ก็ควรนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาโดยปัจจัยที่สำคัญก็คือรับมาจากหลักกฎหมายว่าด้วยการขัดกันของกฎหมาย เพราะเรื่องดังกล่าวนี้เป็นกรณีที่การกระทำหนึ่งจะก่ออุบัติให้กฎหมายของสองประเทศขึ้นไป อันค้ำประกันหลักการของหลักกฎหมายว่าด้วยการขัดกันของกฎหมายที่เป็นหลักสำคัญ ในการนำมาพิจารณาในเรื่องการใช้กฎหมายยกตัวอย่างให้ใช้เช่นเดียวกันก็คือ ให้ใช้กฎหมายเดียวกันหรืออย่างมีเหตุอันสมควร

และในประเด็นเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับการกระทำการของผู้ประกอบธุรกิจนอกราชอาณาจักรที่ร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจในราชอาณาจักรกระทำความผิดตามมาตรา 28 นั้น ซึ่งจะเห็นว่ามาตรการนี้ก็เป็นการห้ามเฉพาะผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายแรกเท่านั้น ไม่ได้ห้ามถึงผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักรซึ่งได้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากฎหมายมิได้ออกเพื่อกันผู้ประกอบธุรกิจฝ่ายที่สองที่ร่วมในการกระทำการดังกล่าวว่าผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักรจะไม่ถือว่ามีความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ กล่าวอีกอย่างคือมาตรา 28 นี้ไม่สามารถใช้กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักรได้โดยสภาพตามมาตรการของกฎหมายมาตรา 28 นี้เอง อันเกิดจากเจตนาณ์ของมาตรการนี้ที่เน้นการป้องกันมิให้เกิดผลของการกระทำการอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคมากกว่าการควบคุมการเบ่งชั้น หรือการคุ้มครองสภาพของตลาดตามที่กล่าวมาแล้ว

จากการศึกษาและวิจัยทั้งหมดนี้ ทำให้ทราบถึงขอบเขตและแนวทางในการบังคับใช้ มาตรา 27 และมาตรา 28 อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้ใช้พระราชบัญญัติการเบ่งชั้นทางการค้า พ.ศ. 2542 ได้อย่างสอดคล้องกับกฎหมายของต่างประเทศมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดังนี้